

Sygn. akt *XVII AmE 109/11*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Protokolant: Maciej Gembarzewski

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2013 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

z udziałem zainteresowanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, z dnia 15 marca 2011 r. NR (...)

I. oddała odwołanie

II. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz zainteresowanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

XVII AmE 109/11

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał w dniu 15 marca 2011r Decyzję, w której orzekł, iż na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. nie ciąży obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej Farmy Wiatrowej K.. Powodem wydania decyzji tej treści było nieuiszczenie przez ubiegającego się o przyłączenie zaliczki oraz niedostarczenie dokumenty wskazującego na możliwość lokalizacji inwestycji, tj spełnienia warunków określonych w ustawie z 8 stycznia 2010r o zmianie ustawy Prawo energetyczne. Przy czym odwołując się do przepisów przejściowych tej ustawy, w szczególności art. 7 ust 2 i art. 20 Prezes URE uznał, że sprawę należało potraktować jako wszczętą i nie zakończoną do czasu wejścia w życie zmiany ustawy i dlatego znalazły w niej zastosowanie uregulowania z art. 7 ust 3 ustawy zmieniającej, co skutkowało pozostawieniem wniosku ubiegającego się o przyłączenie bez rozpoznania przez przedsiębiorstwo energetyczne. Niezależnie od powyższego Prezes URE skonstatował, że istnieje także obiektywna przeszkoda w wydaniu pozytywnego dla ubiegającego się o przyłączenie rozstrzygnięcia, gdyż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla obszaru, na którym Farma Wiatrowa K. miała być zrealizowana nie przewiduje możliwości posadowienia na tym obszarze farmy wiatrowej.

Odwołanie od decyzji wniosła (...) Sp. z.o.o. z siedzibą w S. - strona ubiegająca się o przyłączenia Farmy Wiatrowej K.. do sieci elektroenergetycznej (...) Sp. z.o.o. z siedzibą w P.. Odwołujący się zarzucił decyzji:

- naruszenie art. 7 prawa energetycznego poprzez przyjęcie, że na (...) nie ciąży obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej Farmy Wiatrowej K.;

- naruszenie art. 65 k.c. mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegające na błędnej wykładni oświadczenia woli (...) zawartego w piśmie z 11.02.2010r poprzez przyjęcie, że (...) nie odmówił ostatecznie skarżącemu zawarcia z nim umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej, w związku z czym postępowanie przed (...) nie zakończyło się przed 11.03.2011, a z uwagi na to uznanie, że na (...) nie ciąży obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej Farmy Wiatrowej K. z powodu niespełnienia przez (...) wymagań wprowadzonych ustawą z 8 stycznia 2010r o zmianie ustawy Prawo energetyczne

- naruszenie art. 10 kpa przez niezapewnienie skarżącemu czynnego udziału w każdym stadium postępowania, tzn. niepowiadomienie go o spotkaniu z przedstawicielami (...) w dniu 11.02.2011r oraz niepoinformowanie o jego przebiegu i poczynionych uzgodnieniach.

Odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i uznanie, że (...) Sp. z.o.o. z siedzibą w P. ma obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej Farmy Wiatrowej K. ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o jego oddalenie, odwoływał się przy tym do argumentacji tożsamej jak w decyzji.

Zainteresowany z kolei wnosił o odrzucenie odwołania ewentualnie o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu stanowiska wskazywał na brak definitywnego stanowiska z jego strony dotyczącego odmowy zawarcia umowy o przyłączenie, co winno skutkować uznaniem, że postępowanie nie zakończyło się przed wejściem w życie nowelizacji prawa energetycznego z marca 2010r, co z kolei skutkowało powstaniem po stronie odwołującego się obowiązku uiszczenia zaliczki, którego to obowiązku nie spełnił.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 2 kwietnia 2007 roku (...) (działający ówczesnie pod nazwą (...) Sp. z o.o. Biuro (...) w S.) złożył do (...) S.A. w P. wniosek o przyłączenie projektowanej Farmy Wiatrowej K. o mocy 29,9 MW.

W dniu 1 grudnia 2008r przedsiębiorstwu energetycznemu została dostarczona ekspertyza wpływu przyłączanej farmy wiatrowej na prace Krajowego Systemu Elektroenergetycznego, wykonana przez Pracownię (...) S.J. w P.. We wrześniu 2009r - na skutek wniosku operatora systemu ekspertyza została uzupełniona - złożony został do niej suplement..

Pismem z dnia 27 stycznia 2010 roku (...) zwrócił się do (...) z wezwaniem do niezwłocznego nadania biegu sprawie w przedmiocie wydania warunków przyłączenia do sieci projektowanej Farmy Wiatrowej K. oraz określenia i wydania przez właściwe jednostki organizacyjne (...) warunków przyłączenia do sieci.

W odpowiedzi z 11 lutego 2010 (...) wskazała, że została przeprowadzona ocena możliwości przyłączenia rozpatrywanych farm (farma wiatrowa K., T., S., M.) do sieci (...), która dała podstawę do uznania, że zachodzą przesłanki do odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci z powodu braku warunków technicznych. W piśmie tym (...) poinformował, że ostateczne stanowisko (...), w tym powiadomienie Prezesa URE, jest w trakcie opracowywania (pismo k.33 akt administracyjnych). Dodatkowo operator komunikował, że przeprowadzona analiza wyników ekspertyz wpływu przyłączanych farm wiatrowych do sieci (...) na pracę i parametry Krajowego systemu Elektroenergetycznego oraz dodatkowych opracowań uzupełniających, wskazuje na konieczność przebudowy istniejących linii 110 kV w zakresie wykraczającym poza model koncepcji rozwoju sieci 110 kV (...) do roku 2025 (pismo k. 33 akt adm.).

Pismem z dnia 9 marca 2010 roku doręczonym do (...) Oddziału Terenowego URE w S. w dniu 10 marca 2010 roku (...) złożył wniosek w sprawie rozstrzygnięcia sporu dotyczącego odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, wskazując jako podstawę prawną swego żądania art. 8 ust. 1 Pe. (wniosek w sprawie odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci z dnia 9.03.2010r., k. 1 akt adm.).

Prezes URE pismami z dnia 30 marca 2010 roku zawiadomił (...) i (...) o wszczęciu postępowania w przedmiotowej sprawie wzywając strony do przedłożenia niezbędnych dokumentów i informacji.

(...) w złożonej Prezesowi URE odpowiedzi z 16 kwietnia 2010 r. wniosła o umorzenie postępowania jako bezprzedmiotowego wskazując, że w sprawie nie została wydana przez (...) odmowa przyłączenia do sieci, wobec czego brak jest kompetencji Prezesa URE do przeprowadzenia postępowania w trybie art. 8 ust. 1 Pe. Strona zwróciła również uwagę na art. 20 ustawy z dnia 8 stycznia 2010 roku o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw oraz na okoliczność, że Farma Wiatrowa K. nie jest ujęta w planie rozwoju sieci. (pismo (...) z dnia 16.04.2010 r., k. 234 akt administracyjnych)

W dniu 1 października 2010 roku do oddziału terenowego Urzędu Regulacji Energetyki wpłynęła kopia pisma (...) z dnia 29 września 2010 r. skierowanego do (...) i informującego ubiegającego się o przyłączenie do sieci Farmy Wiatrowej K., że jego wniosek został pozostawiony bez rozpoznania. (pismo z dnia 27.09.2010r., k. 359 akt adm.).

Pismem z dnia 3 grudnia 2010 roku Prezes URE wystąpił z prośbą o udzielenie informacji do Burmistrza Gminy K.. Ze złożonego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenu działki na której planowana była inwestycja farmy wiatrowej (obręb B., działka (...)), uchwalonego uchwałą Rady Gminy K. nr (...) z 27 .10.2008r wynika, że tereny te przeznacza się na cele użytkowania rolniczego polegającego na uprawach polowych, sadowniczych oraz użytkowaniu łąk, pastwisk, zbiorników wodnych dla celów hodowlanych. Na obszarze tym dopuszcza się budowę obiektów i urządzeń infrastruktury technicznej ale tylko związanej bezpośrednio ze sposobem rolniczego użytkowania gruntów (plan zagospodarowania k.380-389 akt adm.).

Decyzją z dnia 15 marca 2011 roku Prezes URE orzekł, że na (...) Sp. z o.o. nie ciąży obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej Farmy Wiatrowej K..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy zważyć, że podstawę prawną do działania przez Prezesa Urzędu w sprawie niniejszej, w tym wydania decyzji, stanowił przepis art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego. Zgodnie z jego treścią Prezes Urzędu Regulacji Energetyki jest właściwy do rozstrzygania sporów w sprawach dotyczących odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci. W sprawie niniejszej należało przyznać kompetencje Prezesowi URE do wydania decyzji, gdyż pomiędzy stronami zaistniał spór, w którym jedna ze stron domagała się zawarcia umowy a druga odmawiała przyłączenia do sieci, uzasadniając to brakiem warunków technicznych. O istnieniu takiego sporu świadczy niewątpliwie pismo zainteresowanego z 11 lutego 2010r, będące odpowiedzią na wniosek powoda o wydanie warunków przyłączenia. Analiza tego pisma, w sposób niebudzący wątpliwości, pozwala wywieść wniosek, że zdaniem przedsiębiorstwa energetycznego do przyłączenia powoda do sieci elektroenergetycznej zainteresowanego nie może dojść, gdyż zachodzą przesłanki wymienione w piśmie do odmowy zawarcia umowy. Jest przy tym bez znaczenia dla ustalenia zaistnienia sporu między stronami na ile szczegółowe było uzasadnienie odmowy i czy zainteresowany stosownie do treści prawa energetycznego zawiadomił o odmowie Prezesa URE, skoro jest bezdyskusyjne, że każda ze stron miała krańcowo różne stanowisko, co do woli zawarcia umowy i zostało to jasno wyartykułowane. Dalsze oczekiwanie na podjęcie powyższych kroków ze strony zainteresowanego działałoby na niekorzyść strony, co w sytuacji naturalnego monopolisty, jakim jest zainteresowany należałoby postrzegać jako nadużywanie pozycji. Przyjęcie odmiennego poglądu, że sprawa nie została zakończona i że nie istniała podstawa

do wydawania władczych rozstrzygnięć przez Prezesa URE w trybie art. 8 ust 1 p.e. prowadziłyby bowiem do nieuzasadnionego w okolicznościach niniejszej sprawy, niekorzystnego dla powoda, przyjęcia, że sprawa nie została zakończona tj. że nie zakończył się ten jej etap, który toczy się do momentu wydania odmowy przyłączenia do sieci, co z kolei skutkowało by nałożeniem na powoda dodatkowych obowiązków wynikających z nowelizacji prawa energetycznego wchodzącej w życie 11 marca 2010r.

Ponadto zdaniem Sądu pomimo istnienia po stronie przedsiębiorstwa energetycznego obowiązku pisemnego powiadomienia Prezesa URE o odmowie zawarcia umowy o przyłączenie do sieci wynikającego z art. 7 ust1 zd 2 p.e., przepis art. 8 ust 1 p.e. nie uzależnia kompetencji Prezesa URE do rozstrzygnięcia sporu o przyłączenie od otrzymania takiego zawiadomienia. Z punktu widzenia art. 8 ust 1 p.e. zawiadomienie jest więc irrelevantne prawnie i brak tego powiadomienia nie skutkuje uznaniem braku uprawnień Prezesa do rozstrzygnięcia sporu, tym bardziej, że w aktualnym stanie prawnym władcze rozstrzygnięcia Prezesa URE mogą zapadać jedynie na wniosek strony. Wydaje się więc, że aktualnie zawiadomienie Prezes URE ma jedynie walor informacyjny i straciło swój istotny walor jaki miało w przednim stanie prawnym, który stosownie do treści art. 7 ust 9 p.e. przewidywał dla Prezesa URE możliwość zgłoszenia zastrzeżeń do odmowy przyłączenia do sieci z powodu braku warunków ekonomicznych w terminie 2 miesięcy od dnia otrzymania powiadomienia.

Reasumując wobec zaistnienia między stronami sporu dotyczącego odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, Prezes URE był w świetle art. 8 ust 1 p.e. uprawniony do wydania decyzji w niniejszej sprawie.

Odnosząc się merytorycznie do treści rozstrzygnięcia Prezesa URE to zdaniem Sądu decyzja wydana w dniu 15 marca 2011r jest prawidłowa, zaś powód w toku postępowania zarówno przed Prezesem URE jak i przed Sądem nie wykazał, aby spełnione zostały przesłanki uzasadniające przyłączenie projektowanej farmy wiatrowej do sieci elektroenergetycznej zainteresowanego. W doktrynie i orzecnictwie przyjmuje się, że publicznoprawny obowiązek przedsiębiorstwa energetycznego przyłączenia podmiotu do sieci elektroenergetycznej istnieje wówczas, gdy spełnione są przesłanki wynikające z art. 7 ust 1 p.e. i art. 7 ust 3 p.e. oraz art. 7 ust 8d p.e. Przesłankami tym są m.in:

- istnienie technicznych warunków przyłączenia i dostarczenia energii;
- istnienie ekonomicznych warunków przyłączenia i dostarczenia energii;
- posiadanie przez ubiegającego się o przyłączenie tytułu prawnego do korzystania z obiektu;
- spełnienie przez ubiegającego się o przyłączenie warunków przyłączenia;
- dopuszczalność lokalizacji planowanej inwestycji w aktach planistycznych
- uiszczenie zaliczki na poczet opłaty za przyłączenie do sieci.

Te dwa ostatnie wymogi zaktualizowały się wraz z wejściem w życie w dniu 11 marca 2010r przepisów nowelizujących prawo energetyczne.

Pomimo braku po stronie powoda obowiązku uzupełnienia wniosku o przyłączenie o dokument wskazujący na dopuszczalność lokalizacji farmy wiatrowej na terenie planowanej inwestycji i uiszczenia zaliczki ze skutkiem pozostawienia wniosku bez rozpoznania (o czym w dalszej części uzasadnienia) Sąd był zobligowany do uwzględnienia przy wydawaniu orzeczenia aktualnego stanu prawnego i faktycznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 r., III SK 40/09 – Lex nr 585839), w szczególności faktu, że na nieruchomości, na której powód planował usytuowanie farmy wiatrowej, ze względu na obowiązujący plan zagospodarowania przestrzennego nie ma możliwości wybudowania tego typu budowli. Oczywistym jest bowiem, że dla zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej, jak tego domagał się powód, konieczne jest posiadanie tytułu prawnego do nieruchomości,

na której ma być posadowiona elektrownia. Przy czym zdaniem Sądu w świetle aktualnie obowiązujących przepisów nie jest wystarczające przedstawienie tylko tytułu do dowolnej nieruchomości, ale jeszcze jest konieczne, aby nieruchomość, do której strona ma tytuł prawny nadawała się do posadowienia na niej tego typu inwestycji, a więc aby w świetle obowiązujących przepisów prawa miejscowego-planów zagospodarowania przestrzennego, na danej nieruchomości możliwe było zrealizowanie inwestycji jaką jest farma wiatrowa. Na prawidłowość takiej interpretacji wskazuje logiczna analiza zarówno art. 7 ust 3 p.e., jak i art. 7 ust 8d p.e. W świetle tego pierwszego przepisu nie istnieje po stronie przedsiębiorstwa obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, gdy ubiegający się o zawarcie umowy o przyłączenie do sieci nie ma tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości, do której energia mają być dostarczane. Zgodnie natomiast z treścią przepisu art. 7 ust 8d p.e., istnieje konieczność dołączenia do wniosku o wydanie warunków przyłączenia wypisu i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo, w przypadku braku takiego planu, decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla nieruchomości określonej we wniosku, przy czym przepis ten wyraźnie określa, że dokumenty te powinny potwierdzać dopuszczalność lokalizacji danego źródła energii na terenie objętym planowaną inwestycją. Korelacja tych dwóch przepisów pozwala zdaniem Sądu postawić tezę, że tylko tytuł prawny do takiej nieruchomości, na której może zostać usytuowana zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego farma wiatrowa objęta wnioskiem o przyłączenie, pozwala na ustalenie istnienia tytułu prawnego pozwalającego skutecznie ubiegać się o przyłączenie do sieci, w tym także wydanie warunków przyłączenia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy uznać należało, że w świetle ustalonych okoliczności faktycznych, w szczególności braku możliwości posadowienia farmy wiatrowej na nieruchomości, do której strona posiadała tytuł prawny – nie istniał po stronie przedsiębiorstwa energetycznego obowiązek przyłączenia farmy wiatrowej do sieci elektroenergetycznej.

Odnosząc się natomiast do braku po stronie zainteresowanego publicznoprawnego obowiązku zawarcia umowy, jaką Prezes URE upatrywał w niewniesieniu przez powoda zaliczki, to zdaniem Sądu argumentacja ta nie była uzasadniona. Istotnie ustawa z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw wprowadziła zmiany w prawie energetycznym, niebagatelne dla podmiotów ubiegających się o przyłączenie do sieci. W szczególności wprowadziła zasadę, że podmiot ubiegający się o przyłączenie źródła do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym wyższym niż 1 kV wnosi zaliczkę na poczet opłaty za przyłączenie do sieci, zwaną dalej "zaliczką", w wysokości 30 zł za każdy kilowat mocy przyłączeniowej określonej we wniosku o określenie warunków przyłączenia (art. 7 ust 8a). Data wniesienia zaliczki w myśl nowych uregulowań jest początkową datą biegu terminu, w jakim przedsiębiorstwo energetyczne ma obowiązek wydać warunki przyłączenia do sieci (odpowiednio 30 lub 150 dni art. 7 ust 8g). Obowiązek niezwłocznego zwrotu zaliczki powstaje po stronie przedsiębiorstwa energetycznego w przypadku, gdy przedsiębiorstwo energetyczne odmówi wydania warunków przyłączenia lub zawarcia umowy o przyłączenie z powodu braku technicznych lub ekonomicznych warunków przyłączenia. Jeśli natomiast przedsiębiorstwo to wyda warunki przyłączenia po terminie, to jest obowiązane do wypłaty odsetek od wniesionej zaliczki liczonych za każdy dzień zwłoki w wydaniu tych warunków. Jeśli z kolei wydane warunki przyłączenia będą przedmiotem sporu między przedsiębiorstwem energetycznym a podmiotem ubiegającym się o ich wydanie, to przedsiębiorstwo zwróci pobraną zaliczkę wraz z odsetkami po rozstrzygnięciu sporu na korzyść podmiotu ubiegającego się. Zaliczki nie musi jednak zwracać o ile nastąpi przyłączenie (art. 7 ust 8j).

W związku z nowym ukształtowaniem obowiązków nałożonych na podmioty ubiegające się o przyłączenie, ustawodawca w ustawie nowelizującej zawarł przepisy intertemporalne, regulujące sposób postępowania w przypadku spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia ustawy w życie. Zgodnie więc z art. 20 ustawy nowelizującej do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy tej ustawy. Z kolei zgodnie z art. 7 tej samej ustawy, jeżeli podmiot, ubiegający się o przyłączenie źródła do sieci elektroenergetycznej, przed dniem wejścia w życie ustawy złożył wniosek o określenie warunków przyłączenia, otrzymał warunki przyłączenia, których ważność upływa nie wcześniej niż z upływem 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy, ale nie zawarł umowy o przyłączenie do sieci, wnosi zaliczkę w terminie 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy (art. 7 ust.1). Jeżeli powyższy podmiot, przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej złożył

wniosek o określenie warunków przyłączenia i nie zostały mu wydane warunki przyłączenia do sieci, wnosi zaliczkę (...) w terminie 180 dni od dnia wejścia w życie ustawy (art. 7 ust.2).

Skutkiem niewniesienia zaliczki jest utrata ważności warunków przyłączenia jeśli te warunki zostały już wcześniej wydane lub pozostawienie wniosku o przyłączenie bez rozpoznania w gdy warunki nie zostały jeszcze wydane.

Z zestawienia powyższych regulacji, w ocenie Sądu wynika, że po stronie powoda nie wystąpił obowiązek uzupełnienia wniosku o zawarcie umowy o przyłączenie do sieci o zaliczkę na poczet opłaty za przyłączenie do sieci, oraz dokumentów, o których mowa w art. 7 ust. 8d ustawy Prawo energetyczne w oparciu o przepisy art. 7 ust 1 i 2 ustawy nowelizującej, gdyż w dacie wejścia w życie nowelizacji ustawy prawo energetyczne nie zachodziła żaden ze stanów opisanych w przepisie art. 7 ust 1 i 2 ustawy nowelizującej, skoro przepisy te odnosiły się do dwóch stanów faktycznych: sytuacji w której nie zostały jeszcze wydane warunki i sytuacji gdy te warunki były już wydane. Rzeczony normy nie obejmowały natomiast takiej sytuacji, gdy warunki wprawdzie nie zostały wydane, ale z tej przyczyny, że nastąpiła odmowa wydania warunków z powodu braku możliwości technicznych i ekonomicznych przyłączenia. Zdaniem Sądu ustawodawca celowo nie objął takiej sytuacji działaniem przepisów przejściowych art. 7 ust 1 i 2, gdyż w myśl znowelizowanego prawa energetycznego (art. 7 ust 8j) ustanowionego tą nowelą w takich okolicznościach powstawał po stronie przedsiębiorstwa energetycznego obowiązek niezwłocznego zwrotu pobranej zaliczki. Inaczej mówiąc nie mógł zaistnieć obowiązek uiszczenia zaliczki w terminie 180 dni po wejściu w życie nowelizacji, skoro z dniem wejścia w życie nowelizacji istniał już obowiązek zwrotu pobranej zaliczki.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy, gdzie odmowa przyłączenia farmy wiatrowej do sieci elektroenergetycznej zainteresowanego nastąpiła już w piśmie z 11 lutego 2010r a nowelizacja ustawy Prawo energetyczne weszła w życie w dniu 11 marca 2010 r., to w tej drugiej dacie powód znajdował się w sytuacji, że o ile zaliczka taka byłaby uiszczona to po stronie przedsiębiorstwa energetycznego zaistniałby obowiązek zwrotu pobranej zaliczki. Logicznym jest więc, że nie mógł do powoda odnosić się obowiązek uiszczenia zaliczki skoro przed wejściem nowelizacji w życie zaistniała już taki stan, który po wejściu w życie nowelizacji rodziłby obowiązek przedsiębiorstwa energetycznego zwrotu zaliczki.

Jasnym więc jest, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy należało uznać, że choć sprawa niniejsza nie została zakończona przed wejściem w życie zmiany prawa energetycznego w rozumieniu art. 20 ustawy nowelizującej, niemniej jednak - szczególne przepisy intertemporalne, jakimi były przepisy art. 7 ust 1 i 2 ustawy nowelizującej (które jako *lex specialis* uchylają działanie normy ogólnej) a w zasadzie ich logiczna wykładnia dokonana z uwzględnieniem zmian prawa energetycznego, w szczególności art. 7 ust 8j –pozwalały uznać, że nie zachodzą w sprawie niniejszej przesłanki do żądania od powoda uiszczenia zaliczki, a tym samym brak było podstaw do pozostawienia wniosku powoda bez rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w oparciu o przepis art. 479⁵³§ 1 k.p.c. orzekł jak na wstępie.

Sąd nie zasądził na rzecz strony wygrywającej proces, jaką był Prezes URE, zwrotu kosztów procesu, gdyż strona ta nie poniosła żadnych kosztów w toku postępowanie (w szczególności nie była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika).

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka